

LASSE HEJDENBERG

Att städa byggbodar är inget lätt jobb. När flera hundra man stövlar in och ut under dagen med skitiga kläder, stövlar tunga som bly med lera eller när gipskatterna hänger av sig sina av gipsdamm helt vita kläder blir det en hel del att göra rent. Dessutom är väl knappast vi byggjobbare kända för att hålla pedantisk ordning omkring oss i omklädningsrummen eller på matborden. Blöta tröjor och jackor, plaskvåta snickarbrallor som inte får plats i de underdimensionerade torkskåpen och genomsurra strumpor fyller varje krok, hylla och bänk där det finns utrymme över. Och matborden är fyllda av gamla tidningar, Metro, nåt sportblad och Byggnadsarbetaren, morgondagens bröd, koppar, fat, bestick – någon annanstans att ha dem på än borden finns inte.

I denna himmelska röra jobbade Paulina.

Var är Paulina?

Vi i arbetslaget kände inte Paulina sedan tidigare och från byggets start hade det funnits olika städare som kommit och gått. Men Paulina kom, blev kvar ganska länge och som det blir när en människa är trevlig sådär som folk är mest lär man känna och gilla henne. Så blev det också med Paulina. Paulina från Polen blev en av oss, vi gillade hennes småprat medan hon svabbade golven.

Men en dag var inte Paulina på plats. Det var en annan städare där och när vi frågade henne så sa hon:

– Nej, Paulina är inte sjuk, hon har slutat.

Vi blev väldigt förvånade. En av våra två lagbasar ringde och luskade lite varför och svaret var att hon fått sparken av sin arbetsgivare. Det blev en del muttrande och förbannande när basen gick runt i vår bodetablering den dagen och berättade att Paulina fått kicken. På eftermiddagen innan vi slutade pratade en av lagbasarna för gänget med platschefen på bygget och berättade att vi fått veta att Paulina

Bodsittning för Paulina

Av: Stefan Slottensjö

fått sparken och att vi inte tyckte det var ok.

– Om hon inte får sitt jobb tillbaka och kommer och städar hos oss imorgon kommer vi sitta kvar i våra bodar imorgon bitti. Jag har snackat med alla våra gubbar. Vi går inte ut och jobbar förrän vi vet att hon kommer tillbaka, sa basen.

– Jag ska kolla vad som hänt, så hör jag av mig, svarade platschefen och la på.

Många av gubbarna i vårt lag hade suttit i bodarna tidigare av olika skäl. Det hade varit allt från att det varit för kallt ute för att jobba eller det blåste så att kranförarna inte vågade lyfta gjutformar och material. Men det hade också varit bodsittningar om strandade ackordsuppgörelser och löneuppgörelser eller uppsägningar som uppfattades som felaktiga.

En lugn morgon

Det blev en lugn morgon för oss i arbetslaget på bygget. Vi kom som vanligt och fikade och snackade skit med varandra. Där var gubbsen som alltid kom mer än en timme före jobbet började. Där var de vanliga sistaminutenjockarna som flängde in fem i sju. Klockan blev sju och sorlet, garven och rundsnacket var precis som vanligt, ingen spänning i luften, ingen oro, bara lugn väntan, nästan njutningsfullt avvaktande. Avslappnat som om det var en luciamorgon när vi brukar dra ut lite på fiket och gnager pepparkakan medan tiden går och diskussionerna böljar mellan jobb som väntar under dagen, senaste matchen och hur krånglande knän behandlas bäst.

Tjugo minuter i åtta ringde vår platschef. Han hade pratat med städfirmans ägare och Paulina skulle komma tillbaks till jobbet.

Det blev en del skrapande med stolar och en och annan gäspade och sa halvt på skämt:

– Va fan, va skulle det behöva gå så snabbt för!

Men ut gick vi mangrant och lite extra sol sken den morgonen på oss.

■ Novellen är hämtad ur boken "Om strejker" som är den fjärde delen av en rad antologier på temat folkrörelse på arbetsplatsen.

■ **Redaktör:** Frances Tuuloskorpi.

■ **Mer om böckerna:** www.folkrorelse-linjen.wordpress.com